

LBRIS

We know
books

Coordonator
Pr. Dr. Florin Ciprian Petre

Drumul spre înviere

De la Sâmbăta lui Lazăr la Sâmbăta Mare

Colecția
Omiletică. Predici
Volumul 1

BASILICA
BUCUREȘTI
2025

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Învierea lui Lazăr și Intrarea Domnului în Ierusalim	9
Sfânta și Marea Luni	31
Sfânta și Marea Marți	43
Sfânta și Marea Miercuri	57
Sfânta și Marea Joi	71
Sfânta și Marea Vineri și Sfânta și Marea Sâmbătă	89
Despre autori	121

ÎNVIEREA LUI LAZĂR
ȘI
INTRAREA DOMNULUI
ÎN IERUSALIM

Preot Florin Petre: Suntem într-o perioadă de profunzime teologică, impregnată de post, de rugăciune, de *lectio divina*, de înțelegere a Sfintelor Scripturi; suntem într-un pelerinaj duhovnicesc continuu către Învierea lui Hristos. Însă, pentru a ajunge la Învierea lui Hristos, trecem mai întâi prin Sfintele Pătimiri și Răstignire. Înainte de acestea, avem două zile foarte importante, și anume Sâmbăta lui Lazăr și praznicul împărătesc al Intrării Domnului Iisus Hristos în Ierusalim. Părinte Bogdan

Tătaru-Cazaban, cu ce se deosebește învierea lui Lazăr de celelalte învieri din Sfânta Scriptură? Este învierea aceasta o *recapitulatio* a morții și învierii lui Hristos?

Preot Bogdan Tătaru-Cazaban: Învierea lui Lazăr a fost ultimul mare semn pe care l-a făcut Hristos înainte de Pătimirile Sale. Este declanșatorul Săptămânii Mari și cea mai mare minune dintre cele pe care le-a făcut Mântuitorul. Există trei învieri pe care le cunoaștem din Evanghelii, iar aceasta – a treia, care apare doar în Evanghelia după Ioan și care încheie prima parte a acestei Evanghelii, a fost receptată în tradiția Bisericii în dimensiunea ei spectaculoasă, extraordinară. Această minune este de peste o mie de ori comentată în perioada patristică până în secolul al VI-lea și a fost, cu o singură excepție, cea mai reprezentată minune nou-testamentară în arta paleocreștină. Prin urmare, nu suntem noi primii care receptăm cât de importantă a fost învierea lui Lazăr. Dimpotrivă, suntem cei care receptăm o întreagă tradiție care a glosat pe marginea ei, care a celebrat această înviere, care i-a consacrat, de fapt, statutul pe care noi l-am moștenit. Aș mai adăuga faptul că sărbătoarea învierii lui Lazăr vine, ca tradiție liturgică, din Țara Sfântă. Avem câteva mărturii importante, printre care faimosul jurnal de călătorie al pelerinei Egeria, de la sfârșitul secolului al IV-lea; avem și *Lectionarul liturgic* de la Ierusalim, care ne oferă date importante despre felul în care era sărbătorită învierea lui Lazăr și, bineînțeles, Duminica Intrării Domnului în Ierusalim. Această sărbătoare liturgică extraordinar de amplă din Țara Sfântă

a iradiat și a fost în cele din urmă primită și la Constantinopol, dar și în Apus. Pentru a sublinia însemnătatea acestei minuni, aș mai adăuga relația dintre învierea lui Lazăr și celelalte două învieri. În literatura patristică, s-a observat deja că atunci când Hristos i-a readus la viață pe fiica lui Iair sau pe fiul văduvei din Nain, nu i-a chemat pe numele lor. Au fost minuni la care Hristos a fost solicitat, așa cum a fost chemat și în Betania, dar aici Lazăr era prietenul Lui. Cel care a fost înviat avea o condiție specială. Pe de altă parte, este vorba și de o pedagogie graduală, pe care Dumnezeu a împlinit-o prin această succesiune de învieri. Pedagogia aceasta graduală a fost observată de Sfântul Grigore al Nyssei într-una dintre lucrările sale, apoi a fost sesizată de Sfântul Chiril al Alexandriei în comentariul la Evanghelia după Ioan, dar a atins o expresie plină de sevă pentru viața spirituală în comentariul la Evanghelia după Ioan al Fericitului Augustin. Este un comentariu pe care l-a scris de-a lungul mai multor ani și care reușește să ne transmită următorul lucru: există o diferență semnificativă între aceste învieri. În cazul primei învieri, din punct de vedere spiritual, pentru că se aplică o exegeză alegorică, avem de-a face cu o înviere din păcatul săvârșit doar prin consimțământ, adică din păcatul care nu are fapte (pentru că fiica a fost înviată în camera sa, într-un spațiu închis). Apoi, în cazul fiului văduvei, avem de-a face cu o înviere din păcatul care deja s-a concretizat sub forma faptelor: răul deja comis este vizibil (învierea fiului văduvei a avut loc în public, în văzul tuturor, în drum spre mormânt). Iar în cazul lui Lazăr avem de-a face cu învierea din ceea ce este cel mai greu de

dezlegat, și anume păcatul ca obișnuință sau obișnuința păcătuirii. Lespedea de pe mormânt reprezintă, potrivit interpretării lui Augustin, episcopul Hipponci, simbolul acestei greutăți a obișnuinței păcatului, imposibil de ridicat fără chemarea puternică a glasului lui Dumnezeu. Vedeți cum avem deja, din literatura patristică, o reliefare a semnificației cu totul speciale a învierii lui Lazăr, care, încă o dată, a declanșat toate celelalte reacții care au condus la Pătimirile Domnului, la jertfa Sa pe cruce, la Înviere.

F.P.: Învierea lui Lazăr are o semnificație aparte, o însemnătate profundă. Din cuvintele evanghelistului Ioan (11, 33-38), reiese acest lucru în momentul în care Mântuitorul Hristos a suspinat și chiar a lăcrimat, clipe unice în Sfintele Scripturi. Cum ne putem raporta la acest moment pe care Mântuitorul Hristos îl trăiește? Este acesta un testament, o mărturisire, dacă vreți, pe de o parte, a omenității Sale depline, și, pe de altă parte, a divinității Sale, pentru că El este Vindecătorul?

B.T.-C.: Sigur, despre acest capitol al 11-lea din Evanghelia după Ioan, care se referă la învierea lui Lazăr, s-a spus că este o *evangheliu în miniatură*, pentru că este un capitol care ne transmite, în primul rând, un mesaj despre identitatea divino-umană a lui Hristos. Lazăr este un personaj tăcut, care rămâne în tăcere de la început până la sfârșit, chiar și când participă la ospățul pe care îl

vom evoca puțin mai târziu. Prin urmare, deși Lazăr este personajul despre care vorbim, de fapt, episodul este despre Iisus Hristos. Pentru că, prin învierea lui Lazăr, are loc o revelare a identității divino-umane a Domnului Hristos. Și acesta a fost centrul exegezei patristice, care a influențat întreaga exegeză creștină până în modernitate, întrucât avem, în acest episod, atât dovezile sau mărturiile despre dumnezeirea lui Hristos, cât și cele tulburătoare despre umanitatea Lui.

F.P.: În versetul 25 al capitolului al 11-lea, Iisus îi spune Martei: „Eu sunt Învierea și Viața, cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi”. Este acesta momentul autorevelării?

B.T.-C.: Mulți dintre exegeți consideră că acesta este momentul central, întrucât avem de-a face cu autorevelarea dumnezeirii lui Hristos, care se prezintă pe Sine ca fiind viața și învierea, pentru că avem o distincție între viață în sine și cel care are viață sau participă la viață. Se înțelege că Hristos este Dumnezeu, adică este viața însăși, viața veșnică, iar cei care cred în El, prin învierea Lui, vor participa la viața veșnică. Trebuie să adăugăm la această autorevelare a dumnezeirii lui Hristos și mărturia de credință a Martei, care a fost considerată parte a momentului central al acestui episod, în pofida tradiției de interpretare a rolurilor distincte ale Martei și Mariei. Noi suntem obișnuiți cu acea tradiție care